

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. D. Ioannis Ivsti Lanspergii, Natione Bavari, Illvminati Ac Religiosissimi viri, Carthusiae Coloniensis ante annos centum Vicarii, & Magistri Nouitiorum laudatissimi Opera

In Qvinque Tomos Distributa, à mendis expurgata, veteri integritati
restituta, & indicibus locupletata

In Passionem D.N. Iesv Christi Homeliae quinquaginta sex, Theoremata
viginti octo, totidemque sermones. In Monotesseron Praeterea Eivsdem
Passionis Dominicae, iuxta Euangelistarum & historiae fidem, Elucidatio.
Conciones ad Haec Paraeneticae in praecipuis anni & Sanctorum
festiuitatibus habitae

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, Anno M.DC.XXVIII

Sui crucifixione quid nos Christus docuerit quique ipsius quinque vulnera
honorare debeamus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47113](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47113)

ci, dum manus ac pedes suos, propter delendum hoc chirographū, cruci permisit affigi. O quam libenter Dominus Iesus pro salute omnium crucem ascendit. O quanta mox patientia obediuit. O quanto amore cuncta pro nobis sustinuit. O quantum in obedientia ipsius pater delectatus fuit. Sic, decebat nos ingenti obedientia redimi, qui superba nimis transgressione fueramus præuicati. Extendit itaq; Christus manus suas in ligno vitæ, quomodo Adam suas extenderat manus ad lignum inobedientiæ. Neq; enim lignum scientiæ boni & mali, immerito vocatur lignum inobedientiæ, in quo transgressio illa contra Deum prima patrata est: nec iniuste crux Saluatoris, lignū

Lignū vitæ
vocatur crux
Christi tri-
plici ratione

obtrusi per palmas manuum & pedum, vbi nerui colliguntur, violenter impel-
lebantur, qui secum cutem & carnes intro ad foramina trahebant. Vnde manibus & pedibus circa clauorum loca intumescuntibus, pro eodem tempore dum sanguis gestiret effluere, nec exire valeret, per totum feruidus ac turbulentus discurrit, donec cum cruce eleuatus est Iesus. Tunc enim laxatis membris, vulneribusq; ampliatis, sanguis erumpens ceu quatuor fluminibus decurrit ex Christi membris, cruceq; rigat & terram. Possent hic quatuor adhuc articuli colligi: perforatio videlicet dexterę manus, sinistrę manus, dextri pedis, & sinistri pedis. Tradunt Deo deuoti quidam, viginti sex ictus ad perforationem manuum: & triginta sex ad clauos pedibus infigendos factos. Quem numerum cum totidem venijs orationibus reddentes, Christo agamus gratias.

Crucifixio
Iesu quanto
dolore facta

Perforatio
manuum ac
pedum Iesu
quor ictibus
facta.

Sui crucifixione quid nos Christus docuerit, quiq; ipsius quinque vulnera honorare debeamus.

DOcemur carnem nostram crucifigere cū vitijs & concupiscentijs, hoc est, pro extirpandis vitijs carni non parcere, sed clauis (id est, præceptorum & beneplacitorū obseruationibus) cruci Christi affigere. Ita enim Christo debemus esse affixi, vt ab eodem non valeamus separari. Hoc modo Paulus confixus erat cruci, qui dicebat: *Certus sum enim, quia neque mors, neque vita, neque preterita, &c. possunt nos separare à charitate Christi.* Interdicas tibi multa quæ libent. Subtrahas quoq; tibi multa quæ licent, ad mortificandas in te concupiscentias tuas. Hoc modo sanctus Dauid delectationem sibi subtrahens, postquam è cisterna Bethleemica aquam bibere poposcerat, & illi fuerat allata, non bibit, sed eam Domino libauit. Augustinus orat se clauo charitatis configi, & cum Christo affigi inseparabiliter cruci. Dauid timorem Dei nominans clauum: *Confige, inquit, timore tuo carnes meas.* Tam Domini timor, quam charitas, suauissimus est clauus, Christo nos affigens crucifixo, quibus multa etiam licita nobis subtrahamus, illicita vero omnia. Secundo admonemur cauere, ne Christum crucifigamus. Crucifigunt, qui peccata semel sibi dimissa repetunt, sicut Apostolus dicit, *rursus crucifigentes filium Dei.* Nam qui causam crucifixionis Christi iterat, Dominum denuo crucifigit. Sci-

Quomodo
carnem no-
stram cruci-
figere de-
beamus.
Roma. 8.

2. Reg. 23.

Clauis cuiusmodi configamur Christo.
Psal. 118.

Christum quomodo spiritualiter crucifigat.
Hebræ. 6.

mus autem Dominum ac redemptorem nostrum, non aliam ob causam cruci affixum, quam propter delenda peccata nostra. Toties igitur Dominum crucifigis, quoties passionis eius causam iteras. Tertio, qui opera bona & studia sancta impedit, manus Christi (quo autore omnia bona in nobis & nobiscum fiunt) crucifigit. Et qui in Christi membris desideria prava excitat aut stabilit, Christi pedes cruci affigit. Quarto, ad vulnera Christi præcipua, exercitiū tibi formare debes sanctum huiusmodi: Si te premat tentatio, aduersitas, persecutio, uel quælibet, ad sinistram confugas manum: ibi virtutem & protectionem inuenies in vulnere Christi. Ibi enim virtutem te oportet haurire, qua tolere aduersa, omniaque tentamenta superes. Porro, si blanda, delectabilia, voluptuosaque alliciunt: si honores, gloria, diuitiæ, cæteraque huius mundi gaudia te cupiunt inescare, atque à via arcta ad latam, quæ ducit ad perditionem, abducere, ad dexteram Iesu confugito manum. Ibi in eius vulnere abscondere, ibi immergere, atque virtutem exhauri, qua omnia huius mundi arbitris contemnasque ut stercora, ut Christum lucrifacias. Potes etiam in his duobus vulneribus recondere opera tua. In sinistra manus vulnus reponere peccata tua, quæ ibi eluantur, & à quibus munderis, donec super niuem dealberis in sanguine agni. In dextera verò vulnus recondas Dei dona, opera quoque tua bona, ut ibi sanctificentur, & à vento custodiantur inanis gloriæ, ne tibi quicquam ascribas, arroges, tribuas vel usurpes, sed in Deum solum purè omnia referas. In sinistro pede cunctas affectiones tuas prauas, concupiscentiasque tuas vitiosas include. Ibi cogitationes noxias compeste. Porro, in pede dextero desideria sancta reconde, quibus ut perficienda præbeat facultas, quæ Deo sunt beneplacita, pete. De quinto vulnere lateris, quamuis hic non sit loquendi locus, tamen ut integrum fiat exercitium, per anticipationem dicimus, quod in vulnus hoc, quod in latere post mortem Dominus recepit, & ad cor usque pertingens, illud vulneravit: cor tuum offeras, paratus per resignationem nudam ac plenam, omnimodis & ad omnia, quæcunque super te permiserit, aut quicquid tecum fecerit Deus. De horum vulnerum virtute Augustinus loquens: Cum me, inquit, pulsat aliqua turpis cogitatio, recurro ad vulnera Christi, & sanor. Cum me premit caro, recordatione vulnerum Domini mei resurgo. Cum diabolus mihi parat insidias, fugio ad viscera Dei mei, & recedit à me. Si ardor libidinis moueat membra mea, recordatione filij Dei mei extinguitur: unde in omnibus aduersitatibus meis non inuenio tam efficacax remedium, quam vulnera Christi. In his dormio securus, & requiesco intrepidus. Iterumque dicit: Quicquid mihi ex me ipso deest, usurpo mihi ex visceribus Domini mei Iesu: quoniam inde misericordia mihi affluit: nec desunt foramina, per quæ fluant misericordiæ Domini, quas in æternum cætabo. Iterumque subdit: Vulnera Iesu Christi plena sunt misericordiæ, plena pietate, plena dulcedine, plena charitate. Per has rimas licet mihi gustare, quæ suavis est Dominus, Dominus meus, Deus meus.

IESUS PRO INIMICIS ORAVIT. Artic. XLII.

Lucæ 23.

Iesus autem dicebat: (scilicet dum crucifigeretur) Pater, dimitte illis, non enim sciunt quid faciunt.

HOMI.